

A taky Klub rváčů. Tak tohle jsou dva nejpřesnější popisky toho uplynulého víkendu. Sobota ještě dávala možnost pracovat venku na zahradě a tak se usilovně makalo. Někteří byli usilovní už od božího rána a ..... tak se to usilovně rvalo :D.

Rumíček teď zcela propadl tomu bitkaření a nevynechá jednu jedinou příležitost k tomu, začít se mlátit a trhat za živa. Pořád někde číhá na Tali za rohem, kde ji přepadá jak malej psí harant a nebo leží třeba na gauči, či na pelíšku, dělá filutu a snaží se jí xichtěním přemluvit, že se budou řezat. Když ona nic a jde jen tak kolem, vypruží se a jednu jí flákne takovu, až to zaduní. To pochopitelně zase ona ale nenechá bez odezvy a už to jede. Chalupa dovoluje větší rozběh, takže to zpravidla vypadá tak, že tedy Tali jde tak jako kolem toho gauče, jednu koupí do zad, ozve se dunivý Huaahuaaaa a už mu rve hrdlo, aby jí bylo nakopáno do hlavy, pak pustí hrdlo a letí přes vedlejší pokoj do předsínky a kůchně, kde je dopadena a přepadena. Když setřepe zrzavce, pustí se tento v úprk zpět do obýváku.

Na prahu se odrazí a jak blecha letí vzduchem a parakoutoulem zaparkuje zpět na gauči, kde s očima do zatáčky očekává frontální útok. Ten už se valí v závěsu za ním, až se klepe střecha na chalupě, na prahu se taktéž odrazí, aby se milej frontální útok přerazil sám o sebe a vzápětí hópнул na tu blechu na gauči, až se tomuto rozjedou všechny čtyři nožičky. Ozve se zadunění, vítězný hrdelní řev a dochází na trhání uší, končetin, chlupy lítaj do všech světových stran a..... my máme při snídani o program postaráno. Když dosnídáme a neseme nádobí do kuchyně, hopíkává už Rumouš nadšeně kolem, ešivá se taky nezapojíme do bojů.

Needej bože, když naznačíme útok taky . Pokud chcete přežít, musíte je před sebou hnát jako ty tatary, natlačit je na ten gauč, popadnout je za jakékoli dostupnej kus volný kůže na jejich těle a rvát je do stran. Když to nestihnete, rvou voni vás a dost to jako bolí. Tali už si taky zvykla, že řeknu-li "výhruzně" "Jáááá tě poperůůůů!" následuje trhání dotyčného zaživa na gauči ☐ a musím jí přiznat, že už se s ní i tuhle hru můžete odvážit hrát, aniž byste při tom zemřeli.

Po snídani jsme se vykýblovali na zahradu a pustili se do toho. Brtník šel za svou milou a krásnou..... kapličkou ☐ a dodělal ji kabátek. Tudíž vám ji s radostí a chloubou v srdci mohu představit:

Jsem na svýho muže nezřízeně pyšná, páč se mu opravdu povedla. Teď už jí “jen” zabydlet.

No a já měla na pořadu dne trochu přízemnější prográmek. Stromů máme na zahradě opravdu hodně, a značně vzrostlých, takže hrabat se musí na několikrát. Abych to neměla tak jednotvárný, zaparkovala jsem se občas v záhoně a pustila se do stříhání květeny. A abych to neměla ještě víc tak jednotvárný, ohařiska, který se právě rozhodli založit ten Klub rváčů, mi občas prolítli shrabanou hromadou listí, či ještě lépe srazili k zemi vak s již listím nacpaným. Původně, páč po jejich zásahu už zase bylo venku. Myslela jsem, že srazim já je ☐ . Ale copak to jde? Když je vidíte, jak tam spokojeně lítaj? Občas jsme si taky hráli s jelením parožím, kdy jeden nebo druhý dělal důležitýho, že ho zrovna ukořistil a pak jsme si s tím museli házet. Prostě pohodovej hravej den se psy na zahradě.

Ovšem na zahradě, která..... měla zase tu otevřenou branku na louku!! Protože Brtník byl nahoře a dooblíkával kapličku. A my jsme si zase s Tali trénovaly. Kachna tu v pondělí v diskuzi zmínila, že u nich na vsi pořádají akci s názvem buchtobraní. Tak my v podstatě vlastně taky. Takový soukromý buchtobraní. Kdy se bere do kapsy buchta - meruňková, výborná, páč se mi fakt holky povedly - a jde se s ní na louku.

Musíte ovšem dávat pozor na cestu, protože u hlavy vám levituje flekatý stvoření a řve jak prokopnutý a u nohou se vám motá zrzavý hádď a zatraceně se snaží, aby nááhodou o něco

nepřišlo. Jako vždy, přetlak způsobí, že flekatý stvoření po průchodu brankou vltne do vysoký trávy a za chvíli smaží zpátky. Protože aaaach ta buchta, že jo. Tou dobou, už se zrzavý hádě hlásí o svou porci odměny, protože on přece je vzorovanej a neodbíhá nikam. Protože aaaaach ta buchta, že jo ☐ . No musela jsem se v duchu smát, s jakýma že to odměnami probíhá moje kynologický snažení. A co teprv potom!!

To jsme měli zase pro změnu haxnobraní. To berete igelitku s dvěma prasečíma nožičkami a vydáváte se korzovat po okolí. Po blízkém okolí, podotýkám teda. Páč vono s ní - jako s Tali - zasejc vodcama pocama, že jo. Stejně jak při buchtobraní jí to katapultuje do tý trávy a my s Rumíčkem nic. My prostě bereme ty haxny ven korzovat. Mimochodem, zaplať nadbůch, že on je takovej němej Bobeš, mít dva takovýhle uřvance, jako je Talimůra, tak je prodám. ☐ .

Páč když k nám vzápětí dorazí může si plíce vyřvat. Jenže to je něco, na co já jaksi nereflektuju. Takže krouží kolem a řve. Pak už jen krouží kolem. Vyjdeme nahoru na louku, pozdravíme Brtníka u kapličky a pokračujeme volným krokem hezky po cestě podél tý louky, až dojdeme k místu, kde je zase mezi stromkama cestička zpátky. Tali mezi tím nakrouží v poli tisíc podzimních kilometrů a Rumíček na mě kouká s výrazem " Tjo, ešče větčí magor, než jsme doufali." a cape v klidu vedle mě. K vrátkům ovšem dorazíme hezky společně a všichni tři A V TICHOSTI!! ☐ a tím pádem dojde na udílení cen a... haxnobraní samotný. Páč každej z nich sebere jednu haxnu, kterou dostane jako odměnu a jdou si křoupat na zahradu na trávník. A já mám tím pádem klid na to hrabání, ne?

V průběhu toho odpoledne mi Tali udělala třikrát veleradost. Poprvní to bylo, když jsem na louce zavolala? "Kdepak, je ta Talinka" a ona se OKAMŽITĚ!!, ale opravdu okamžitě katapultovala od šípků ke mně a já ji mohla vychválit a přeodměňovat za to, jak šikovná vona je. Hele ale zase nejásejte, proti tomu stojej furt ty momenty, kdy si pro ni musím dojít a sdělit jí, že okamžitě, ale okamžitě nástup, nebo kárná komise. To si nedělejte iluze nějaký. To by byla chyba.

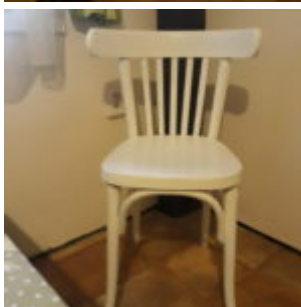
Podruhý mi udělala radost, když jsem ji od branky poslala, ať jde a přivede toho Brtníka, který byl tou dobou překvapivě kde? U kapličky ☐ . No a Tali? Tak za první vnímala, že má cosi udělat a nešla místo toho šmejdit do trávy, jak je jejím dobrým zvykem. Ale hlavně, nechala se navigovat a za povzbuzování fakt pro toho Brtníka dorazila a cela šťastná, že to teda udělala dobře, ho přepadla. A potřetí mi udělala radost, když tohle stejný zopakovala

později to odpoledne ještě jednou. U takovýchhle věcí jsou pro mě opravdu důležitý dva momenty. Především tedy to, že do toho nehodí vidle, jako kdykoliv jindy a nejde si po svojí vlastní zábavě a za druhý, že chápe, že se snaží chápat, a že se učí chápat takovýchhle nejednoznačný povely. Stejně tak jako to, že je pak ochotná akceptovat zdržení při odměňování. Protože to ne vždy u takhle spontáních akcí mám něco u sebe. Ale moje jásání a pokřikování, že: "Taaa byla výborná, jdeme honem pro dobrůtku." vnímá jako informaci, že to bylo dobře a že odměna je na cestě. A jde si pro ni, místo toho, aby se zase vydala za svým.

Zrovna když jsem ládovala asi padesátěšestej vak listím, slyšela jsem volání Ladky, což je panička od spřátelený knírajdy Emičky z vedlejší vesnice. Branka byla celý den otevřená a tak Emule vlítla rovnou na zahradu a nastala chvilka komična. Protože ona běžela za ohařiskama, oni běželi za ní, ale vzhledem k rozhlelosti naší zahrady..... se úplně jako hned nepotkali. K jejich vzájemnému divení. □ Chvíli řádili venku na louce a Tali - jako vždy, uprostřed toho, šup a já si jdu pryč. Vyběhla jsem za ní nahoru a jak jsem se tam zhmotnila, uuuž Fleky čučely. Sdělila jsem jim přísně, ať okamžitě mažou zpátky a ..... Fleky tak bez odmlouvání i učinily. Bylo hezky, tak jsme se šli na chvíli všichni posadit a poklábosit. Dát si štamprdlí ořechovice, meruňkový buchty, pánové pivíčko a užít si tak poslední den, kdy se dá posedět venku.

A taky jo. V noci se spustil déšť a přšelo hezky celou neděli. A taky nehezky fučel ledovej vítr. Bylo zkrátka podzimně nevlídno. Brtník vytáhnul ráno ohařiska na procházku, nasbírali pár trnek a dorazili jak vodníci. Zmrzlý vodníci. Vytřela jsem je ručníkem dosucha - ohaříky, Brtník se o sebe postaral sám □ - a v podstatě až na pár momentů jsme tu neděli strávili v chalupě. My tři. Brtník se šel věnovat úklidu garáže. Já si dala za úkol donatřit konečně starý křeslo a..... vzít si do práce tu tonetku. Na křeslo čekaly ještě tak dva nátěry a s tonetkou jsem si nebyla jistá, jak s ní naložím. Mám ráda dřevo jen tak, ale..... když jsem se na ní dlouze zadívala, přišlo mi, že i jí by slušela bílá. A měla jsem pravdu, když jsem ji natřela posledním nátěrem (u kamen to všechno schlo jedna báseň), bylo jasné, že jsem udělala dobře. No posudte sami, hotová princezna. Lehounká a jemná.

Další víkend otevřených dveří.

Aby se ohařící nenudili, taky měli svoje úkoly. Ten první si vymysleli sami, když oba svorně somrovali u skříňky, kde je uložena "lištička". Ta nejní nevhodnější na práci v domě a tak jsem sáhla do šuplíku pro našeho domácího "dumíka" z kožešinový čepice. A zahráli si na střídačku na pátrače, kdy jsem jim ho schovávala po domě. Mně mezitím vždycky pěkně doschnul nějaký ten nátěr a pak jsem mohla pokračovat v práci a oni v pochrupování na u

kamen či v křesle.

Když jsem měla dotřeno a podařilo se mi zbavit se

nánosů balakrylu po celým těle, tak jako vždycky, když něco natírám, šli jsme si dělat jen tak blbinky. A! A! Vyzkoušet zdaaaliiz třebaas možnáááá by nešloooo, abyyy Talinka udála

Další víkend otevřených dveří.

cíplýho pejska. A. Helejte - povidlo se. Pravda, bylo to za mohutného navigování, ale zadařilo se. Dokonce třikrát. Jest to takové první se osmělení ve vodě, ale ... no hlavně nesmím zapomenout, že už jsme se do toho pustily a dotáhnout to do konce. Ale je fajn, že začátek už možná máme.

Zkrátka, byl to zase takovej fajn a povedenej víkend. I tím, že konečně napršela nějaká ta voda. ☐